

[Sigsgaard.]

noget rigtigt om, hvad fællesmarkedet egentlig er, og hvad de dybere grunde er til, at Danmark skal med. Problemerne blev ikke fremlagt. Vi hørte en hel masse om, at der havde været møde her og dér om dit og dat, og at der skulle være møder igen om dit og dat her og dér, men hvad der egentlig var foregået, hvad problemstillingen egentlig var, hvad blev der sagt om det? Ingenting.

På baggrund af den slags taler og den slags „oplysning“, som aviserne og regeringen giver os, er en ordentlig offentlig debat umulig. Alt tyder i dag på, at vi kommer til at tage stilling til EEC uden en ordentlig debat, uden at vide ordentlig besked, og den uvidenhed synes jeg simpelt hen ikke vi kan fortsætte med. Nu får jeg ikke tid til nærmere at begrunde det, men jeg synes, at en oplysningsvirksomhed er stærkt påkrævet, og derfor skal jeg slutte med at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketetinget træffer principbeslutning om, at der skal nedsættes et oplysningsråd, bl. a. bestående af repræsentanter for alle folketingets partier, som skal virke for,

at hele befolkningen får alsidig og grundig information om EEC, inden eventuel beslutning om dansk indtræden træffes, og

at tilhængere og modstandere af EEC får lige muligheder — også økonomisk — for at informere og argumentere over for hele befolkningen,

pålægger det statsministeren i samarbejde med folketingets præsidium at udarbejde og inden 1. januar 1971 fremsætte forslag til folketingsbeslutning, indeholdende forslag til nærmere bestemmelser om rådets sammensætning, arbejdsområde, udgiftsramme m. v.

og går dermed over til den næste sag på dagsordenen.“

Jeg skal anbefale forslaget, og jeg håber ikke, at man vil bruge det gamle trick med at forhindre det i at komme til afstemning.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Hanne Reintoft: Afgørelsen om en dansk indtræden i fællesmarkedet er vel nok en af

de mest skæbnesvangre, landet har stået over for i mange år. Det kunne kræve en tilsyneladende stor ansvarsfuldhed af regeringen, men alligevel behandles sagen meget dulgt, og befolkningen orienteres kun i meget ringe omfang om fællesmarkedets virkelige indhold og konsekvenserne af vores tilslutning. Trods opinionsundersøgelser, der viser både stor modstand og stor utilfredshed hos befolkningen, overvejer man end ikke at lægge det ud til vurdering.

Derimod synes jeg faktisk, man har misbragt den dagsordensbeslutning fra 1967, som markedsministeren henviser til. Selv om den ulykkeligvis indeholdt folketingets accept af, at man forhandlede om optagelse i fællesmarkedet, så indebar den på ingen måde, at der blev givet grønt lys for den betingelsesløse indtræden, som regeringen hele sommeren har luftet som en mulighed. Det er faktisk lykkedes markedsministeren ved sin betingelsesløse anerkendelse af Romunionen og fællesmarkedets bestemmelser at gøre den danske regering til lidt af en fabel i international politik gennem en så demonstrativ skødesløshed over for landets selvstændighedsinteresser: Og denne danske overdrevne iver lægges for dagen, samtidig med at de nyeste oplysninger og de klare tilkendegivelser om at gøre fællesmarkedet til en politisk union i Sverige simpelt hen har stoppet diskussionen om medlemskab af fællesmarkedet, mens de i Norge har øget modstanden betydeligt.

Det er utroligt, at regeringen vover at binde os til Romtraktaten, en uopsigelig traktat med ubegrænset løbetid, der faktisk eliminerer dansk politik selvstændighed. Og dette forhandles af et udenrigsministerium, der for nogle år siden erklærede, at en forudsætning for, at Danmark kan gå ind for forpligtelser, der gælder for fremtidige regeringer og folketing, må være, at man kender de fremtidige vilkår. Dengang gjaldt det typisk nok et skridt i fredelig retning, nemlig Kekkonenplanen om Nordens atomfrihed. Da ville man ikke binde kommende regeringer og folketing, men nu, hvor det drejer sig om at binde os til fremmede monopoler og afgive vor suverænitet, har man ikke noget imod ikke alene at binde fremtidige regeringer, men også at foregribe folketingets, det nuværende folketings, afgørelse, idet man ved ministerløfter ved fællesmar-